

Степаненко Кирило Володимирович
доцент кафедри загальноправових дисциплін,
кандидат юридичних наук, доцент

Шуміленко Юлія Олегівна
студентка юридичного факультету

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ЗАЙНЯТИСТЬ НАСЕЛЕННЯ В КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ТА МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ

Зайнятість – це сукупність соціально-економічних відносин між людьми з метою забезпечення працездатного населення робочими місцями, що пов'язано з формуванням, розподілом і перерозподілом трудових ресурсів для участі в суспільно корисній праці. Тож вирішення проблем у цій сфері позитивно впливає на розвиток економіки та на добробут населення загалом.

Увагу щодо дослідження цієї теми приділили такі науковці, як Т. Бурлай, І. Гнатенко, О. Гургула, М. Дяченко, С. Сардак, Г. Штейн та ін.

Майже в кожній європейській країні існує власна модель регулювання зайнятості та державної політики у цій сфері, тому необхідно проаналізувати ринок праці та провести порівняльний аналіз зайнятості в Україні та у країнах Європи.

Слід зазначити, що протягом останніх років у розвинутих країнах світу пріоритетного значення набуває активна політика зайнятості, спрямована не на подолання безробіття шляхом забезпечення будь-якими робочими місцями осіб, зареєстрованих як безробітні, а на вдосконалення якісних характеристик працездатного населення, що сприяє зростанню продуктивності зайнятості населення. У кожній європейській країні на сьогодні розроблені та застосовуються різні види та моделі політики зайнятості, однак спільною їх рисою є визнання пріоритетності інвестицій у розвиток конкурентоспроможності трудового потенціалу замість витрат на допомогу безробітному населенню. Тому активну політику зайнятості доцільно трактувати як систему інституційних, правових та економічних інструментів впливу на рівень економічної активності населення, його мотивацію до праці, а також на мобільність та конкурентоспроможність працівників [1, с. 146].

Безробіття – це складне соціально-економічне явище, при якому частина економічно активного населення не має роботи й заробітку. З'ясування рівня безробіття є важливим завданням для держави, тому що масив безробітних людей являє собою своєрідний потенціал, з якого формується частина зайнятого населення.

Існування способів з'ясування кількості безробітних в країні має позитивне значення для складання статистичних даних, якими цікавиться суспільство. Але цифри – це лише формальність, яка є прикриттям для реальної ситуації, що свідчить про неможливість працевлаштування всіх осіб, які мають в цьому необхідність. Така проблема не повинна ігноруватись з боку державної влади. З боку держави необхідні рішучі кроки, направлені на припинення росту безробіття. Таке негативне явище потребує ретельної уваги та ефективної діяльності з боку державних органів та суспільства в цілому [2, с. 831].

Основними причинами безробіття серед молоді є відсутність досвіду роботи, завищені вимоги роботодавців, соціальна незрілість тощо. Позитивно впливає на працевлаштування молоді те, що протягом кількох десятиліть успішно застосовується практика їх заохочення до заснування власної справи. В основі механізмів такого заохочення лежить пільгове оподаткування діяльності або повне звільнення від податкових платежів підприємців початківців на певний час, а також консультативна та юридична підтримка процесу започаткування власної справи [3, с. 411].

Слід зазначити, що у країнах ЄС одним з напрямів розвитку конкурентоспроможності соціально-трудоного потенціалу є підвищення підприємницької активності молодих людей працездатного віку. Це пов'язано з тим, що молодь традиційно краще сприймає нововведення, ніж старше покоління, легше навчається і, відповідно, може досягнути позитивних результатів в організації власної справи за порівняно короткий проміжок часу, але тільки за наявності певної фінансово-консультативної підтримки [1, с. 148].

Отже, для того щоб зменшити ризик безробіття в Україні, необхідно звернути увагу на молоде

покоління. Саме молодь краще засвоює новітні інформаційно-технічні способи навчання, а також швидко та легко навчається. Сучасне покоління може досягнути позитивних результатів в організації власної справи за короткий проміжок часу, але тільки за наявності певної фінансово-консультаційної підтримки. Також для того щоб мінімізувати втрати соціально-трудоного потенціалу країни, необхідним є дослідження напрямів оптимізації процесів трудової міграції населення.

Список використаних джерел

1. Звонар Й. Активна політика зайнятості в країнах Європейського Союзу та можливості її застосування в Україні. *Науковий вісник Мукачівського державного університету*. 2015. Вип. 2 (1). С. 145–150.
2. Сіряченко Н. Безробіття та зайнятість населення: правові засади регулювання. *Форум права*. 2010. № 4. С. 829–832.
3. Красноштан Ж. Політика регулювання та стан зайнятості в країнах Європи: досвід для України. URL: http://pev.kpu.zp.ua/journals/2018/6_11_uk/74.pdf.

Бурденюк Ірина Олександрівна
студентка юридичного факультету
Науковий керівник – д-р юрид. наук, доц. Баєва Л. В.

*(Національний університет
«Запорізька політехніка»)*

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СПЕЦІАЛЬНИХ СУБ'ЄКТІВ

Наша країна як суверенна, незалежна, демократична, соціальна та правова держава регулює усі сфери її життєдіяльності. Наша держава, як і будь-яка інша, регулює різноманіття відносин за допомогою правових норм, які становлять основу права нашої країни. У цьому разі це адміністративні (управлінські) відносини, які виникають між суб'єктами. Таких суб'єктів можна поділити на 2 групи: ті, що здійснюють управлінську діяльність (здебільшого вони наділені владно-управлінськими повноваженнями) та ті, які порушують встановлений порядок здійснення владно-управлінських повноважень. До останніх застосовуються відповідні заходи впливу у вигляді притягнення до адміністративної відповідальності. Таких суб'єктів умовно можна поділити на загальні та спеціальні, які характеризуються додатковими ознаками порівняно із загальними.

Спеціальні суб'єкти притягуються до адміністративної відповідальності за правопорушення, якщо ці порушення за своїм характером не тягнуть за собою відповідно до закону кримінальної відповідальності. Процес притягнення таких осіб дуже складний та певною мірою вимагає від правоохоронних органів та/або їх посадових осіб більш детальної та ретельної діяльності. Тому таких суб'єктів важко притягнути до відповідальності, тому що потрібно враховувати їхні додаткові ознаки (вік, посаду, громадянство тощо) і це потребує більшого аналізу та доопрацювання з боку держави в особі її органів та закріплення на законодавчому рівні певних норм, які б чітко встановлювали правовий статус цих осіб та регулювали відносини, які виникають під час притягнення до адміністративної відповідальності.

У зв'язку з цим актуальним є дослідження адміністративних проступків, за які передбачається дисциплінарна відповідальність за дисциплінарними статутами, відповідальність неповнолітніх, посадових осіб, іноземців та осіб без громадянства.

Серед науковців і практиків, які досліджували аспекти притягнення до адміністративної відповідальності спеціальних суб'єктів, слід виділити таких, як-от: О. А. Ніколаєв, С. Г. Стеценко, Є. В. Кириленко, Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, В. В. Богуцький, А. О. Сидорчук, В. В. Середа та інші.

Суб'єкт адміністративного делікту – це не абстрактне поняття, що знаходиться поза часом і простором, а особа, яка фізично існує і завдає своїми протиправними діями шкоди об'єкту посягання. Проте сам суб'єкт, як реально існуюча особа, до складу правопорушення не входить. Склад адміністративного делікту містить лише ознаки, якими ця особа характеризується. У теорії адміністративного права такими ознаками є: вік, осудність та спеціальні ознаки [1, с. 127–128].

Тому при адміністративно-правовій кваліфікації спочатку належить встановлювати, чи досягла особа встановленого законом віку, з якого настає адміністративна відповідальність, а вже потім встановлювати її осудність. Останнім кроком при встановленні ознак суб'єкта адміністративного